

Cukor György
HÁROM SZÍN

Nehezek vagyunk
 véres rongy a hajnal
 cölöpöket vertünk a földbe odakötte csigasorok
 s ácsolatot a kő alá
 emeltük
 nehéz mint egy vasék amivel a Földet aláverik
 mint döglött mozdony
 nehéz mint lelkéről levált csont-bőr öregapám
 mi a süllyedező tömegsír kiket
 földbe nyom a teher
 izzadunk sós vizet vért
 aláfeszítettünk emelőkkel nyaggatuk előre
 nyögtünk ropogott a csont s előre
 minden piros mint az erőlködéstől
 bevérzett szem kifakadt erek
 piros és nehéz mint kifordulni a szülőcsatornán
 ha fogadásunkra angyalképpel dúcolják alá a plafont
 ahol elhaladtunk mély árkok a homokban
 utóbb sem fejtik föl az előrajzolás vonásait
 a homok ábráit szél lapozgatja laponként tépkedi
 a maga helyén legsúlyosabb a kő
 ha a piramis áll

*

Szépen termett az idén, nem aprószemű, mondom az embernek, ki kétaraszos húsvéti szögeket szüretelt, egész vödörrel, s fölszállt vele a buszra. Úsztak híg tervekben, illúziókban a szögek, vödörnyi vas, melyből ábrándot sajtol a szekerce foka. Kérdezte, van-e órád. Megmaradni mi sem segít, feleltem, ceremóniák, a megcsapott lator-sípcsontodban fehér köd a fájás, majd őszi esők, nyugodt légzéssel hajdani hasonmásod légszomját csillapítod, tört lábbal nehéz föltolni magad lélekzetvételhez vagy tegnapi naphoz. S hol van még a jelen fehérsége? Nézed hát a fordított világot, még abban az időben, amikor a tapintás, a hideg-érzet hajnala lát, s a hóesésben hozzák bölcsődet. Azoké a fehér, akik nincsenek itt. Mondom. S megjönnek, topognak, lerázzák magukról a havat, beszélnek hozzád, hogy kimondhassad, köztük vagy. És árnyéktalanul fehér a Semmi, a megváltás ígérétevel fehéren napos a világ.

Mondtam neki. Szép inged van, felelte. Így utaztunk. Már volt hazánk.

Nagy utam lesz nemsokára
 havas vállal a fehér
 nagy havain át
 de a két fiút sokasodni látom
 több és több alakzatban
 kettő meg tizenkettő az én fiaim
 és elsöprő rohammal
 az üvegszerkezetű az acélanyagú lovasság
 zöld erdő pagonyán *ellovan*
 zöld színre fölesküdvé
 a szív a sugaras elme
 az erdőség susogó ívei alatt
 habzsoló zöld fénybe olvad
 a csillagos nyeregtakaró

Sárkány Márta

REMÉNY

Szeretném megrajzolni alakját. Úgy látom őt, ahogy a konyhában áll, a teljesen kitért ablak előtt. Ez az egyetlen módja annak, hogy szabad levegőhöz jusson. A háza elé épült hatalmas épületek fokról fokra elvették ugyan a kilátását, de még így is maradt egy résnyi hely, ahonnan láthatja a Mecseket. Ha becsukja a szemét, még mindig érzi a hegyek felől érkező déli szél fuvallatát.

Az arca ráncos. A szemei körül millió apró barázda. Ha feltekint, huncut szemek néznek ránk. De csak a szeme vidám. Arcán a fáradtság, a beletörődés, az öregség látszik.

Nagyon szép a haja, bár teljesen ősz. A hullámzó hajtömeget homlokáról hátrafésűli, tarkóján lazán kontyba fonja. A kezei is öregek már, néha beleremegnek az idő múlásába. Az ujjai tompák, a sok munka kisikálta a régi kecses íveket, ahogy a folyó alakítja a partjára kigurított köveket.

Az alakja még most is szép. Tartása egyenes. Van benne valami méltóságteljes.

Most is ott áll az ablak előtt. Egyik kezét lazán az ablakkeretre támasztja, másik kezével fogja a kitért ablakszárnyat. Fejét kissé felemeli, szeméit lehunyja, orrlukait kitágítja, hogy minél többet szívjon be a szabadság illatából.

1922. január 23-án született Szokol Ambrus és Zákányi Lídia második gyermekeként. Az újszülött csúnya volt, vörös, duzzadt szemű, és teljesen kopasz. Mit sem törődve rútságával, a kisbaba hangos ujjongással, boldog örömmel, hatalmas ordítással tudatta a világgal, hogy megérkezett. Szokol Ambrus Zákányi Lídiához lépett. Lehajolt, megcsókolta felesége gyöngyöző homlokát, megérintette karját, majd kezébe fogta a kalapot, és kiment, mert temérdek munka várt rá. Zákányi Lídia fáradt volt és halkán sírt. Örült ugyan újszülött gyermekének, de nem tudta feledni azt a mámoros boldogságot, amely első gyermekük, kisfiuk megszületésekor eltöltötte, s amely a gyermek cseperedése folyamán szívüket teljes egészében betöltötte, és nem tudta elfelejteni azt a mély gyászt és fájdalmat, ami a kicsi gyermek halálakor hatalmába kerítette őket. Nem is hallotta kislánya bőmbölését, nem örült az új életnek úgy, ahogy kellett volna. A rügy kifakadása az őszi levél hullását, az avar elégetését juttatta eszébe.

Márka sírt még egy kicsit, aztán elaludt. Így alakult a dolgok rendje. Ő lett a második. Márka kicsi lény azonban olyan bájos, oly tüneményesen kedves és oly szeretetre méltó volt, hogy lassan már Szokol Ambrus is elfelejtette első gyermeke